

Jag äls-ka- dig. Om än så lågt och ring-a Det är dock kärt för mig.

90. En döende yngling i främmande land.

C. W. — J. A. H.

J. A. Hultman.

1. I fe-ber-het läng-tan hans ö-ga Mot avlägsna hembygden såg;
 2. Ack, om jag blott hin-ner till kusten, Där svalkande böl-jor-na slå,
 3. Men fe-bern sig by-ter i yr-sel: Han ser då en skö-na-re strand
 4. Den stranden vi glöm-ma så of-ta I jord-li-vets jäk-tande strid;

Men e-mellan honom och hemmet Det blå-nan-de världsha-vet låg.
 Nog skall jag få kraf-ter-na å-ter Och fe-bern skall läm-na mig då.
 Vars li-ke han aldrig har skådat Här ne-re i främmande land.
 Men un-derbart nå-a den var oss I barn-domens lyck-li-ga tid.

5. Framför sig han skådar den stranden 7. Och hur det än stormar och brusar
 Men också ett brusande hav;
 Och förrän han hinner däröver
 Han fruktar att finna sin grav. Och vågorna gå i hans själ,
 Han känner att striden är ändad
 Och allt uti Herren är väl.
6. Då ser han en farkost sig närma,
 En ängel den för med sin hand;
 Han tager den arme i båten
 Och styr mot den ljuvliga strand,
 8. Och slutligen brister hans öga,
 Han går till den eviga frid,
 Den Herren skall giva de sina
 Som kämpat i honom sin strid.